

Bennie Huisman en Tseard Nauta in 'De Wals'. Foto: Jilmer Postma

Een timmerman maakt dingen. Als die vertrekt is er iets veranderd of verbeterd. Maar wat maakt een liedjesman? Wat laat die achter?

Bennie Huisman ziet zichzelf niet alleen als liedjesman, maar misschien nog wel meer – en terecht als dichter. Al een leven lang is hij een bekende in het Friese, actief vanaf de jaren zeventig. Altijd schreef hij zijn eigen repertoire, lang voordat we zo iemand een singer-songwriter noemden. Meestal in het Fries, maar ook wel in het Nederlands en soms zelfs in het Stadsfries of Gronings. In dit optreden, waarin hij terugblijkt met een vraag die bij het ouder worden onvermijdelijk is, is de voertaal voornamelijk Fries en in mindere mate Nederlands. Maar als hij ergens anders optreedt kan die verhouding zomaar andersom liggen.

Voor dit programma put hij uit een voorraad van lang geleden, maar ook meer recente nummers komen aan bod. Je zou het, aldus zijn begeleider en muzikale duizendpoot Tseard Nauta, een overzichtstentoonstelling kunnen noemen.

De rode draad wordt gevormd door Huismans eigen levensverhaal, maar zowel de liedjes als veel van de verhalen die hij tussendoor vertelt, hebben vaak een strekking die boven het autobiografische uitgaat. Zo bezingt *De Wals* waarmee hij begint (tegelijk de titel van de voorstelling) de extase van een kind dat voor het eerst met muziek in aanraking komt en daarmee een hele wereld voor zich open ziet gaan.

Met een vader die een muziekschool runde in Heerenveen, een zingende moeder en de melodieën van de bekende Johannes de Heer („de teksten zeiden me weinig”) uit de bevindelijke kerk van zijn ouders, was muziek altijd en overal aanwezig in het leven van de kleine Bennie. Toen zijn vader dirigent werd van een operakoor in Leeuwarden, leek zijn zoon de klassieke kant uit te gaan.

Zo worden we tussendoor nog even op Schubert en op Mozarts *Figaro* getrakteerd. Als koordirigent bleef hij zelf nog een tijdlang in de kerkelijke sfeer en ervaarde zo wat muziek deed in het leven van een boer, een huisvrouw, een pensionaris: ‘Ferriet en argewaasje wurde stadichoan wei. Dona nobis pacem’ (Heer, geef ons vrede). Ook de huwelijksperikelen van zijn eigen ouders en in zoveel levens klinken daarin door.

Sappelen en sprokkelen

Gaandeweg vond Huisman zijn eigen weg en zijn eigen stem. Tot de ‘mainstream’ behoorde hij nooit – het was altijd sappelen en sprokkelen, al zul je hem daar niet over horen klagen. Maar tot een belangrijke onderstroom in de Friese muziek hoorde en hoort hij zeker. Een schetsje waarin hij als straatmuzikant een vergunning moet laten zien en daarin meteen stof ziet voor een nieuw lied geeft die situatie met milde ironie weer.

Zijn muziek is even doordrenkt van weemoed als van lichtere tonen. Links en rechts hoor je dan ook instemmend gemompel van mensen die het nodige van hun eigen leven herkennen. Hij laat dus toch iets achter, de dichter-zanger.

★★★★☆

Gebeurtenis: *De Wals*, liedjes en verhalen van Bennie Huisman

Gezien: 18/1 Fermanje (Doopsgezinde kerk), Rottevalle

Zang, teksten en spel : Bennie Huisman **Begeleiding:** Tseard Nauta **Publiek:** 70